

Sygn. akt III AUa 1131/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Feliksa Wilk
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma (spr.) SSA Jadwiga Radzikowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **Firmy P.H. U. W. - A. W. w W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.**

o wysokość składki na ubezpieczenie społeczne wypadkowe

na skutek apelacji wnioskodawcy Firmy P.H. U. W. - A. W. w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. akt IV U 805/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1131/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń oddalił odwołanie od decyzji z dnia 31 maja 2011 r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił płatnikowi składek: A. W., F. P.H.U. (...) uchylecia decyzji z dnia 25 maja 2010 r., w sprawie podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.

Sąd Okręgowy ustalił, iż decyzją z dnia 25 maja 2010 r. organ rentowy stwierdził dla płatnika składek: A. W., F. P.H.U. (...), że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca w roku składkowym od 1 kwietnia 2009 roku do dnia 31 marca 2010 roku winna zostać podwyższona o 50,00 %, co daje 3,80 % podstawy wymiaru. Organ rentowy ustalił, że prawidłowa wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe winna wynosić 2,53 %, a nie 2,40 %. ZUS ustalił, że płatnik składek w dokumencie (...) za 2008 rok błądnie

wykaza# rodzaj przewa#aj#cej dzia#alno#ci, tj. wg Polskiej Klasyfikacji Dzia#alno#ci ((...)) wprowadzonej rozporz#dzeniem z dnia 24 grudnia 2007 roku w sprawie Polskiej Klasyfikacji Dzia#alno#ci (Dz.U. Nr 251, poz. 1885 ze zm.). W dokumencie (...) za rok 2008 nale#a#o wprowadzi# pi#cioznakowy kod rodzaju przewa#aj#cej dzia#alno#ci wg (...) wprowadzonej rozporz#dzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 2004 roku w sprawie Polskiej Klasyfikacji Dzia#alno#ci (Dz.U. Nr 3, poz. 289 z pó#n. zm). Decyzja organu rentowego, wobec jej niezaskar#enia, uprawomocni#a si#. P#atnik regulowa# sk#adki na ubezpieczenie wypadkowe w ustalonej przez organ rentowy wysoko#ci (150%). Zak#ad Ubezpiecze# Spo#ecznych dodatkowo pismem z dnia 31 lipca 2010 roku zawiadomi# p#atnika, #e wysoko## stopy procentowej sk#adki na ubezpieczenie wypadkowe w roku sk#adkowym obejmuj#cym okres rozliczeniowy od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 31 marca 2010 roku wynosi 3,80 % podstawy jej wymiaru. Dodatkowo pismem z dnia 19 sierpnia 2010 roku organ rentowy ponagli# p#atnika sk#adek: A. W., F. P.H.U. (...) o skorygowanie dokumentacji rozliczeniowej wg stopy procentowej 3,80 % za okres od kwietnia 2009 roku do marca 2010 roku. W pi#mie z dnia 22 listopada 2010 r. (...) zwróci# si# do Zak#adu Ubezpiecze# Spo#ecznych o ponowne ustalenie stopy procentowej sk#adki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 31 marca 2010 r. Uzasadniaj#c swoje stanowisko wnioskodawca poda#, #e b##d by# wynikiem nadmiernej staranno#ci pracownika, który pos#u#y# si# nowym (ale prawid#owym na przysz#o##) kodem (...), zamiast u#y# kodu dotychczasowego. Jego zdaniem by#a to wy##cznie oczywista omy#ka. W ocenie p#atnika sk#adek podwy#szenie sk#adki o 50% by#o zbyt dotkliwe i nie adekwatne do rodzaju i stopnia zawinienia. (...) wskaza#, #e podwy#szon# sk#adk# reguluje ju# od ponad pó# roku. Postanowieniem z dnia 23 maja 2011 r. Zak#ad Ubezpiecze# Spo#ecznych wznowi# post#powanie w sprawie zako#czonej decyzj# z dnia 25 maja 2010 roku, dotycz#c# ustalenia wysoko#ci stopy procentowej sk#adki na ubezpieczenie wypadkowe obowi#zuj#ce w spornym okresie od 1 kwietnia 2009 roku do dnia 31 marca 2010 roku. Po ponownym rozpoznaniu sprawy decyzj# z dnia 31 maja 2011 r., organ rentowy na podstawie art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpiecze# spo#ecznych w zw. z art. 151 § 1 k.p.a. odmówi# uchylenia decyzji z dnia 25 maja 2010 r. W uzasadnieniu wskazano, #e wznowienie post#powania i ponowna analiza posiadanej dokumentacji wykaza#a, #e z#o#ony wniosek z 22 listopada 2010 r. nie wnosi nowych okoliczno#ci maj#cych wp#yw na ustalenie prawid#owej wysoko#ci stopy procentowej sk#adki na ubezpieczenie wypadkowe.

Dokumenty w firmie (...) dotyczące stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, w imieniu płatnika składek wypełniała księgowa K. B. - Kierownik Sekcji Płac. Podała ona błędny kod PKD z 2007 roku, a prawidłowy powinien być z roku 2004. Nie wiedziała, że do organu rentowego winna przedstawić nowy kod. Firma (...) otrzymała decyzję organu rentowego z dnia 25 maja 2010 roku, od której się nie odwoływała. Dopiero po otrzymaniu dokumentów z podwyższoną składką płatnik uświadomił sobie, że ta decyzja jest niekorzystna i pociąga za sobą ujemne konsekwencje. Złożono korekty, opłacono składki i podjęto stosowne kroki w sprawie zmiany decyzji.

Sąd Okręgowy powołując się na art. 83 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2009, Nr 205, poz. 1585) uznał, że odwołanie FPHU (...)nie zasługuje na uwzględnienie. Strona odwołującą nie wykazała bowiem nowych okoliczności, które istniały przed dniem wydania zaskarżonej decyzji, a które miałyby wpływ na ustalenie podwyższonej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Przesłuchiwana przed Sądem K. B., która w imieniu płatnika składek wypełniała dokumentację wprost przyznała, że podała błędny kod PKD z 2007 roku, a prawidłowy powinien być z roku 2004. Sąd Okręgowy uznał, że nowej okoliczności, o której mowa w art. 83a ustawy systemowej nie stanowi fakt, że dopiero po otrzymaniu dokumentów z podwyższoną składką firma uświadomiła sobie, że ta decyzja jest dla niej niekorzystna i pociąga za sobą ujemne konsekwencje. Firma (...) otrzymała decyzję organu rentowego z dnia 25 maja 2010 roku, od której się nie odwołała. Bez znaczenia w ocenie Sądu I instancji ma także fakt, że odwołujący się dowiedział się o decyzji w późniejszym terminie. W sytuacji, gdy pracownik ma umocowanie do działania w imieniu i na rzecz odwołującego się, wszelkie czynności podjęte przez tego pracownika

skutkują bezpośrednio w sferze praw i obowiązków odwołującego. Także zarzut naruszenia art. 5 k.c. w zw. z art. 8 k.p.a. nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, że zasady współżycia społecznego nie mają zastosowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Z tych względów Sąd I instancji na zasadzie art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83 a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie, iż po uprawomocnieniu się decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w N. z dnia 31 maja 2011 r. nie zostały ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogłyby mieć wpływ na zobowiązanie nią ustalone, oraz sprzeczność ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy polegającą na ustaleniu przez Sąd, iż decyzja organu z dnia 25 maja 2010 r. została wydana w oparciu o błędnie wypełniony dokument ZUS IWA za rok 2008, podczas gdy podstawą wydania tej decyzji jest dokument z dnia 11 marca 2010 r. wypełniony prawidłowo - a zatem ustalenie przez Sąd, iż decyzja ta została wydana prawidłowo, podczas gdy wydana została z naruszeniem przepisu art. 34 ust.1. ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Wnioskodawca zarzucił nadto naruszenie prawa materialnego tj: art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie i przyjęcie, iż organ uprawniony był do ustalenia podwyższonej stopy składki procentowej, gdyż odwołujący przekazał dane nieprawdziwe oraz art. 5 k.c. w zw. z art. 8 k.p.a. poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, gdy czynność organu wydającego niewłaściwą na skutek błędnej oceny poprawnego dokumentu i jej nieuchylenie przy ponownym rozpoznaniu sprawy stanowi nadużycie prawa. W świetle tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uchylenie decyzji ZUS w N. dnia 31 maja 2011 r. oraz decyzji z dnia 25 maja 2010 r, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał na okoliczność podnoszoną na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2012 r. dotyczącą błędności decyzji z dnia 25 maja 2010 r., w której za podstawę ustalenia podwyższonej składki na ubezpieczenie wypadkowe przyjęto prawidłowo wypełniony druk ZUS IWA, przy uwzględnieniu kodu (...) wg PKD z 2004. Sąd wadliwie przyjął, iż nie jest to okoliczność istniejąca przed wydaniem decyzji i mająca wpływ na zobowiązanie odwołującego.

Skarżący wskazał, że decyzja ustalająca zwiększone zobowiązanie płatnika składek, która może być wydana jedynie wtedy, gdy płatnik nie poda w ogóle, bądź poda nieprawdziwe dane mające wpływ na wysokość jego zobowiązania. W niniejszej sprawie ZUS nie powołał się na błędne postępowanie płatnika składek, wypełniające hipotezę przepisu art. 34 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a skoro organ nie ustalił, by płatnik przedstawił dane nieprawdziwe, nie miał podstaw do wydania decyzji o treści ustalającej podwyższenie wysokości składki. Decyzja ta powinna podlegać weryfikacji na podstawie wyżej powołanego przepisu z urzędu, nie zaś na wniosek płatnika.

Skarżący zarzucił ponadto, że Sąd Okręgowy sprzecznie z zebrany materiał dowodowy ustalił, iż decyzja z 31 maja 2011r. utrzymująca w mocy decyzję z dnia 25 maja 2010r. jest prawidłowa. Sąd uznał, że decyzja z roku 2011 jest zasadna, a tym samym potwierdził prawidłowość decyzji z roku 2010. Sąd ustalił, iż decyzja z 25 maja 2010 r ustalająca zwiększone zobowiązanie płatnika składek została wydana prawidłowo tj. na skutek podania przez płatnika nieprawdziwych danych mających wpływ na ustalenie wysokości składki. Wbrew ustaleniom Sądu, sytuacja taka nie miała miejsca, gdyż dane przedstawione w dokumencie z dnia 11 marca 2010 r., na które w swojej decyzji powołuje się ZUS były prawidłowe. W związku z powyższym decyzja z dnia 25 maja 2010 r. wydana została z naruszeniem art. 34 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, bowiem nie zaistniała sytuacja wypełniająca hipotezę powołanego przepisu. Sąd nie ustalił tej okoliczności wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, co sprawia, że decyzja powinna zostać uchylona.

Tak więc Sąd Okręgowy w sposób nieuzasadniony zastosował przepis art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i przyjmując, iż organ uprawniony był do ustalenia podwyższonej stopy składki procentowej, gdyż odwołujący przekazał dane nieprawdziwe. Ustalenie to zgodnie z wyżej opisaną

argumentacją jest błędne. Z zeznań świadka K. B. wynika, iż płatnik skorygował błąd polegający na zastosowaniu innej wersji niż wymagana PKD i przedstawił 11 marca 2010 r. właściwie wypełniony druk ZUS IWA. Organ przyjął, iż w druku z dnia 11 marca 2010 r. również podano nieprawidłowe PKD z 2007r. zamiast z 2004r. i wydał merytorycznie błędną decyzję.

Skarżący przytoczył również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 16 czerwca 2011 r. (sygn. akt: I UK 15/11), w którym między innymi podniesiono, że ustawodawca przewidział sankcję za wskazanie danych nieprawdziwych, nie zaś nieprawidłowych. Pojęcia te nie są tożsame. Podanie danych nieprawdziwych to zawinione zachowanie płatnika ukierunkowane na wprowadzenie organu podatkowego w błąd. Nie może za takie być uznawane pozostawanie odwołującego się w przekonaniu, że należy wskazać nowe PKD z 2007 roku (wobec braku pouczenia o konieczności wskazania PKD z 2004 roku). Przekonanie o słuszności swojego poglądu skutkowało niezaskarżeniem decyzji z dnia 25 maja 2010 r. Zdaniem autora apelacji problem powstaje przy ocenie charakteru tej odpowiedzialności i ustaleniu, czy odpowiedzialność ta jest obiektywna (bez winy, ale z możliwością zwolnienia w pewnych okolicznościach), czy też jest to odpowiedzialność absolutna. Reasumując skarżący stwierdził, że w niniejszej sprawie powinny mieć zastosowanie przepisy art. 5 k.c. i art. 8 k.p.a.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zgodnie z art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego (ust. 2).

Istotą sporu w przedmiotowej sprawie było przesądzenie, czy organ rentowy zasadnie podwyższył stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe wobec płatnika składek A. W., F.P.H.U. (...).

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż opłata dodatkowa stanowi swego rodzaju sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku opłacania składek, a jej funkcją jest zdyscyplinowanie płatnika składek do należytego wykonania ciążącego na nim obowiązku. Zastosowanie opłaty ma sens wówczas, gdy w okolicznościach konkretnej sprawy można przewidzieć, że spełni ona założony, dyscyplinujący cel. Stąd przedmiotem kontroli sądowej nie są jedynie formalne warunki wymierzenia opłaty lecz konieczne jest rozważenie wszystkich aspektów sprawy. Sąd ma obowiązek zbadać m. in., czy pomiędzy nieprawidłowym wskazaniem danych określonych w art. 31 powyższej ustawy, a zaniżeniem stopy procentowej składki zachodzi związek przyczynowo – skutkowy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., II UZP 1/11, LEX nr 749835).

W sprawie niniejszej dokumentacja zgłoszeniowa i rozliczeniowa za okres objęty zaskarżoną decyzją wskazuje na to, że płatnik ustalił i zastosował nieprawidłową stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe (2,53% zamiast 2,40%). Zostało to spowodowane omyłkowo wskazanym kodem PKD, co w konsekwencji doprowadziło do zaniżenia składki na ubezpieczenie wypadkowe. Z pisma Departamentu Ubezpieczeń i Składek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. znajdującego się w aktach rentowych na kartach 33 – 34 wynika, iż podany przez płatnika składek kod PKD (...).Z dotyczył produkcji wyrobów gumowych i tworzyw sztucznych, podczas gdy prowadzonej przez niego działalności, to jest produkcji metali i wyrobów z metali dotyczył kod PKD (...)

W wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r., sygn. I UK 15/11, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 34 ust. 1 ustawy z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych pozwala na zastosowanie sankcji w nim przewidzianej tylko w przypadku podania nieprawdziwych danych, a nie danych nieprawidłowych, a nadto, że stwierdzenie, czy strona nie ponosi, czy też ponosi odpowiedzialność na zasadzie art. 34 ust. 1 ustawy z 2002 r. o

ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych musi być podejmowane indywidualnie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, których dopiero łączna ocena może doprowadzić do konkluzji, że w tej konkretnej sprawie wymierzenia składki wypadkowej podwyższonej było zgodne lub nie do pogodzenia z normą prawną zawartą w powołanym przepisie i oceniana także przez pryzmat zasady zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez to państwo prawa.

W niniejszej sprawie przekazana przez płatnika składek w deklaracji ZUS IWA informacja dotycząca okresu od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 31 marca 2010 r. była nieprawdziwa z uwagi na błędny kod PKD. Przesłuchana w charakterze świadka K. B. przyznała, że miała świadomość, iż podała błędny kod PKD, a błąd ten wynikał z zastosowania niewłaściwych przepisów dotyczących PKD, tj. zamiast rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (Dz.U. Nr 33, poz. 289 ze zm.), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (Dz.U. Nr 251, poz. 1885 ze zm.).

Powyższe nieprawidłowości doprowadziły do ustalenia przez organ rentowy stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe płatnika w zaniżonej wysokości.

Odnosząc się do zastosowanej przez organ rentowy sankcji wynikającej z art. 34 ustawy wypadkowej należy przyjąć, iż nie tylko umyślne i celowe podanie nieprawdziwych danych prowadzi do jej wymierzenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma znaczenia, czy nieprawdziwe dane podano umyślnie, czy też tylko przez omyłkę lub błąd pracownika. Taka wykładnia jest logiczna i zasadna, zgodna z ratio legis uregulowań tej ustawy. Skoro ZUS ustala wysokość składki na podstawie danych przekazywanych pisemnie przez płatnika to dowodzenie czy płatnik nieprawdziwe, błędne dane podał świadomie i umyślnie, czy też tylko w wyniku omyłki byłoby zupełnie niemożliwe i praktycznie nie do ustalenia. Przewidziany zatem w art. 34 ustawy automatyzm stosowania sankcji, nadto wykładnia językowa jest jednoznaczna, nie ma w tym przepisie mowy o „umyślnym” przekazaniu nieprawdziwych danych. Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 21 lutego 2012 r. (I UK 207/11, LEX nr 1130156), iż tylko przyczyny wadliwego zgłoszenia danych, za które płatnik nie ponosi odpowiedzialności (niezawinione), mogą go zwolnić z sankcji wynikającej z art. 34 ust. 1 ustawy z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Z omawianego tutaj przepisu płynie domniemanie winy płatnika składek w sytuacji, gdy przekazane dane nie odpowiadają prawdzie. W sposób istotny wpływa to na rozkład ciężaru dowodu, gdyż to płatnik składek ma wykazać, że zgłoszenie nieprawdziwych danych nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uchylecia decyzji ZUS z dnia 25 maja 2010 r., gdyż w sprawie nie zachodzi sytuacja o której mowa w art. 156§ 1 k.p.a., jak również odwołujący się nie podniósł żadnych nowych dowodów jak również nie ujawnił nowych okoliczności. Zresztą znalazło to odzwierciedlenie w przeprowadzonym przez organ rentowy postępowaniu wyjaśniającym. Sprawia to, że zarzut naruszenia art. 83a cyt. ustawy jest bezzasadny.

W świetle powyższych rozważań stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie naruszył art.34 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i dokonał właściwej wykładni tego przepisu. Trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że podanie niewłaściwej stopy procentowej składek przez płatnika składek w deklaracji rozliczeniowej, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie, prowadzi do zastosowania sankcji przewidzianej w art.34 ust.1 cyt. ustawy.

Brak jest także podstaw, by uznać zarzut naruszenia art. 5 k.c. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest bowiem powoływanie się na zasady współżycia społecznego, jako że prawo ubezpieczeń społecznych nie zawiera normy o charakterze takiej klauzuli generalnej, ani też normy zezwalającej na stosowanie w zakresie nieuregulowanym przepisów kodeksu cywilnego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r., sygn. akt III UK 214/10, stwierdził, że do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., bo przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter przepisów prawa publicznego. Tym bardziej rygorów tych nie można obostrzać z powołaniem się na wspomniane klauzule generalne. Nie ma także podstaw by uznać za uzasadniony zarzut naruszenia art. 8 k.p.a. Zasada określona w tym przepisie ma na celu wyrównanie pozycji

obywateli w postępowaniach administracyjnych. Pogłębianiu zaufania obywateli do organów państwa służy równe traktowanie stron, podejmowanie wszelkich działań niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, uwzględnianie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, udzielanie należytej i wyczerpującej informacji, zapewnienie stronom czynnego udziału na każdym etapie postępowania, wyjaśnianie zasadności przesłanek, którymi organ kierował się przy załatwianiu sprawy czy szybkość postępowania organu.

Mając na uwadze, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu i oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych, a wywiedziona apelacja nie zawierała usprawiedliwionych zarzutów, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art.385 k.p.c.